

leger i Udvalget, jeg tror det var det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Stenbæk), og gjorde opmærksom paa, at der fandtes endnu i Arkiverne Gud ved hvormange Forslag af samme Art (En Stemme: 4 Forslag!) Nu vel, 4 forskellige Forslag. Jeg kan da ikke forstaa rettere, end at det maa være gaaet faaledes til, at man saa ligesom paa Maa og Faa har taget et af dem ud af Papiskriven og kastet det ind i § 200 uden at gjøre sig den Ueilighed at se efter, om det ogsaa passede til Forslaget. Jeg kan ikke se Andet, end at det er gaaet dem, ligesom det gif Ugløspil, da han vilde være Stræber, han laa hele Natten og kastede Wrmerne efter Frakten, men de vilde alligevel ikke hænge ved; faaledes er det gaaet her, Forslaget har heller ikke villet hænge ved, det vilde paa ingen Maade komme til at sige, hvad det skulde sige. Det forundrer mig ogsaa noget, at det ærede Medlem for Rjøge kan tage os det saa ilde op, det ærede Medlem er jo en af Thingets dygtigste Jurister, og naar han ikke er kommen bedre fra et saadant Stykke Arbeide, kan det jo undskyldes, at vi Løgsfolk ogsaa engang imellem kunne komme galt afsted. Men da det ærede Medlem maa indrømme, at han ikke staaer os, naar vi engang imellem tage feil, saa vil han ogsaa kunne forstaa, om vi heller ikke ville undskyldes ham, naar han er gaaet galt i Byen. Og i dette Tilfælde er han sandelig gaaet saa galt i Byen som Nogen. Det ærede Medlem har nemlig i dette Tilfælde kastet Stylden paa Trykkeriet og sagt, at det var en Trykfeil. Jeg skal til Slutningen sige, at § 200 for mig er et Hovedpunkt, men da man nu har talt saa umaabelig meget om den arbitrære Straffemyndighed, kan jeg fatte mig ganske kort, idet jeg skal udtale, at jeg fuldstændig kan slutte mig til den ærede Ordsprer. Her er ikke Tale om at indføre en Smule mere, end vi allerede have, men der er Tale om at vinde, at den strenge Vand- og Brødsstraf som arbitrær Straf bliver udeladt og altsaa ikke kan anvendes arbitrært herefter, og saa finder man ikke, at det er nogen Binding! Jeg maa maaske tilføie som min egen personlige Opfattelse, at jeg ingenlunde er saa bange for at overlade en hel Del Straffestemmelser til den arbitrære Myndighed, idet det er min Erfaring, at de Menige staa sig langt bedre ved at faae deres Forseelser afgjorte paa den Maade. Jeg er vis paa, at, naar man vil slaa op i vor militære Strafferets Historie, vil det vise sig, at alle de Sager, der ere afgjorte paa den Maade, ere faldne ud til Fordel for de Menige og ikke omvendt. Det er ikke alene min, men mange Andres Erfaring, og derfor undrer jeg mig over, at man kan have saa meget imod det, naar selve de Befalingsmænd, der staa de Menige nær og ere saa nøie kjendte med disse Forhold, have den samme Mening, thi jeg gaar stadig ud fra i Modsatning til flere andre ærede

Medlemmer, at Befalingsmændene i denne Sag ville søge at komme saa godt ud af det med de Menige, som det er muligt? Det er mig ubegribeligt, hvorledes man, bortset fra enkelte Tilfælde, kan komme til en anden Opfattelse. Det er min personlige Opfattelse, at de gjøre sig Umage for at staa sig godt med deres Undergivne, og det er mig noget af det mest Ufattelige, jeg har hørt fremsat her i Salen, at de skulde være to Modstandere, naar de have et og samme Arbeide at udføre i Fællesskab. Man maa jo ikke glemme, at det er et meget alvorligt Arbeide det at kæmpe for sit Fædreland. Det pleier ikke at være Tilfældet, at, naar flere i Fællig have en saa alvorlig Gjerning at udføre som denne, der kan koste Livet, de da forsøge paa at sønderrive hinanden med indre Stridigheder, og jeg vil anbefale de ærede Medlemmer, hvis de overhovedet ville have, at deres Fædrelandskjerlighed skal blive paaagtet og paastrøjet, hvad de jo efter den Maade, hvorpaa de ere optraadte tidligere, til en vis Grad kunne gjøre Krav paa, da ikke at lade os høre ret tidt Forhandlinger af den Art som dem, vi nu have været Vidne til igaar og idag, idet man gjør sig Umage for at stille Befalingsmændene op som Stræmmebilleder for de Menige. Jeg maa maaske til Slutning sige, at jeg har selv to Sønner, som om kort Tid skulle ind i Armeen, og de have en meget stor Tør efter at følge Forhandlingerne her. Maaske ligger det i, at de have en Fader, der er Politiker. Læse de nu disse Forhandlinger, og de se, hvorledes der fra en vis Side her i Salen gjøres en flig Opfattelse gjældende, maa jeg da spørge, med hvilken Følelse ville de unge Mænd gaa ind til denne Gjerning? De maa jo tro, at Befalingsmændene ere i en betydelig Grad strengere end nødvendige. Og er det ønskeligt, at vore Sønner skulle tiltræde en saa vigtig Gjerning som denne med saadanne Følelser? Jeg ønsker det ikke. (Berg: Hør!) Det ærede Medlem siger: Hør! Jeg vilde gjerne have, at det ærede Medlem til andre Tider hørte det, jeg sagde, men i ethvert Fald er det mig en Glæde, at han hører det denne Gang. Jeg skal slutte med at sige, at hvad enten det ærede Medlems Bestræbelser for fremdeles at faae en større og større Armee skulde lykkes, eller mit Ønske om ikke at beholde en saa stor Armee, som vi nu have, skulde ske Fyldest, hvadenten vi have en lille eller stor Armee, skulde det glæde mig, at vi fik en saa god Disciplin som muligt. Og jeg tager ikke noget Dieblit i Betænkning at sige, at det burde være det Høieste og Vigtigste for en god Armee, for at den kan udrette Noget for Fædrelandet, at der er god Disciplin i den. Jeg bryder mig ikke om, hvilke folkelige Armeer der stilles op paa Papiret, dem har jeg uegtelig set adskillige af i tidligere Tider, de ere om ikke dødsdøde, saa dog slundne hen som Skygger, men jeg bryder mig om, at